

VERKIEZINGSFRAUDE MET AANKONDIGING | DOOR RÜDIGER RAULS

Posted on 13. Oktober 2020

Op 6 december van dit jaar wordt in Venezuela een nieuw parlement gekozen. De uitslag van deze verkiezing is al bepaald voor de waarde west.

Een standpunt van Rüdiger Rauls.

Verlangend denken en werkelijkheid

De poging van Juan Guaidó om met westerse steun een kleurenrevolutie in Venezuela op gang te brengen was in 2019 mislukt. Zijn grote woorden en aankondigingen werden gevolgd door de ene nederlaag na de andere. Hij faalde vanwege een door westerse idealen bepaald denken en het onvermogen om de sociale en politieke machtsverhoudingen in Venezuela zelf realistisch in te schatten.

Het was niet vanwege de steun van het Westen dat het hem niet lukte. Ze hadden nog meer voor Guaidó willen doen, als hij zelf de voorwaarden had kunnen scheppen voor een revolutie in Venezuela. Hoe wereldvreemd zijn denken was, bleek het duidelijkst uit zijn pogingen om het leger te overtuigen een staatsgreep te plegen tegen Maduro(1).

Guaidó's beoordelingen van de situatie waren eufemistisch en theorierijk, zijn planning struikelde. Zijn eerste successen in het mobiliseren van de massa's in Caracas creëerde een bedrieglijk beeld van kracht. Hijzelf werd het slachtoffer van deze illusie, net als zijn Westerse aanhangers. Beiden geloofden dat, volgens het patroon van de kleurrevoluties die tot dan toe hadden plaatsgevonden, het voldoende was om enkele tienduizenden op straat te zetten om een systeem omver te werpen.

Maar de bereidheid van zijn grotendeels rijke aanhangers om offers te brengen was niet zo groot dat ze de gewapende volksopstand wilden inruilen voor hun eigen privileges. Opnieuw werd duidelijk dat het luchtige wensdenken en de intellectuele almacht fantasieën van een academicus iets anders zijn dan het gewicht van de werkelijkheid.

Dit werd overduidelijk gemaakt op de grensbrug naar Colombia, waar Guaidó de massa's had besteld die hem in Caracas hadden toegejuicht. Zij werden geacht hulpcontainers uit de VS het land binnen te brengen om het arme volk van Venezuela, een Trojaans paard van de waarden van het Westen, dat Venezuela in de

eerste plaats door middel van zijn sancties in deze situatie had gebracht, te steunen. Dit zou de opmaat zijn voor de val van Maduro. Maar de massa is niet gekomen. Ze bleven liever in Caracas dan dat ze hun leven riskeerden.

Toen hij er niet in slaagde de bevolking te mobiliseren, geloofde Guaidó serieus dat het leger hem nu in zijn wanhoop zou redden. Hoewel delen van het leger zeker overgehaald zouden zijn om hem in andere omstandigheden omver te werpen, waren ze realistisch genoeg om te erkennen dat Guaidó een oogverblindend talent was. De militairen kunnen het zich niet veroorloven om te denken. Zij beoordelen de situatie op basis van het machtsverevenwicht en de werkelijke omstandigheden. Het leger heeft zijn oproepen tot een staatsgreep niet opgevolgd.

Tretmine Guaidó

De buschauffeur Maduro, waarmee de media van de waarde West de competentie van het Venezolaanse regeringshoofd in twijfel hadden willen trekken, won de universitair afgestudeerde Guaidó. In de tijd die volgde zonk hij steeds meer in onbeduidendheid. Vooral in Europa hadden de mensen zich gerealiseerd dat ze op een kreupel paard hadden gewed. Maar dan moesten ze wel beseffen dat de echte macht in Venezuela bij Maduro lag. (2)

Voor de VS was een terugtrekking uit Maduro uitgesloten. Zo verklaarde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo in januari 2020 tijdens een bijeenkomst met zijn Britse tegenhanger Dominic Raab in Bogotá, Colombia: "De Verenigde Staten zouden zich blijven inzetten om Maduro uit zijn ambt te verdringen"(3).

Venezuela heeft een andere betekenis voor de VS dan voor de Europeanen. Het ligt voor de deur en in een regio van de wereld die altijd als een eigen achtertuin is gezien, waar Washington de orde bepaalt. De Verenigde Staten hielden vast aan Guaidó, niet in het minst vanwege het gebrek aan alternatieven voor de geknuffelde modelstudent.

Maar guaidó wordt steeds meer een last. In mei 2020 werd zijn betrokkenheid bij een mislukte coup poging

van enkele honderden ingehuurd huurlingen, gesteund door Washington, duidelijk. Hoewel Washington zijn eigen betrokkenheid ontkende, zoals Guaidó zelf deed, "zijn de sporen terug te voeren op het appartement van Guaidó's adviseur in Florida"(4).

De VS zag zich gedwongen om publiekelijk afstand te nemen van de samenzweerders en Guaidó. De oppositie in Venezuela "van haar kant heeft de commando-actie een gebrek aan uitleg veroorzaakt"(5). Hun reputatie en de guaidó's moeten zeker hebben geleden als ze zich verbonden hebben met de buitenlandse strijdkrachten die door hun sancties en hun economische oorlog grotendeels verantwoordelijk zijn voor het leed in Venezuela.

Maar het heeft ook de spanningen binnen de oppositie doen toenemen, waardoor hun vooruitzichten op politiek succes nog verder afnemen. Misschien is dit de reden waarom Guaidó nog steeds op vrije voeten is, ondanks al zijn wetsovertredingen, verraad en pogingen tot omverwerping. "Het politieke risico van Guaidó's arrestatie is dus minder groot geworden voor Maduro"(6). Maar de eenvoudige buschauffeur Maduro blijkt de wijzere strateeg te zijn. Want niemand schaadt de oppositie in het land meer dan Guaidó zelf.

Verlies van belang

Vervolgens hebben met name de Europeanen geprobeerd Guaidó op afstand te houden om een dialoog tussen Maduro en de Venezolaanse oppositie op gang te brengen. Blijkbaar werd erkend dat de voormalige held van de waarden die het Westen heeft, ongeschikt is om veranderingen in Venezuela teweeg te brengen. "Guaidó was niet in staat om zijn beloften na te komen, alle hoop werd de bodem ingeslagen. Guaidó heeft niet de macht om Venezuela te veranderen"(7).

Hoe snel zijn ster in Venezuela zelf was vervaagd, bleek uit het geschil over het presidentschap in de Nationale Assemblee in januari 2020, dat door het Westen was uitgeroepen tot "een ander strijdtoneel van machtsstrijd tussen het Maduro-regime en de oppositie"(8). "De hoop van de oppositie dat de aanval op de laatste democratische instelling de bevolking weer zou mobiliseren, was niet uitgekomen. Guaidó's oproep werd in het weekend door slechts enkele honderden Venezolanen gevolgd"(9).

Naast zijn persoonlijk verlies aan belang in Venezuela zelf, was hij in de internationale context niet in staat om zijn persoonlijke belangen ondergeschikt te maken aan politieke belangen. Zo torpedeerde hij de Europese plannen om "de dialoog tussen de regering en de oppositie, die vorig jaar werd opgestart, voort te zetten". ...] Guaidó wil er op dit moment niets van weten"(10).

Hoezeer de messias van de waarden van het Westen, die vrijheid naar Venezuela wilde brengen, de realiteit uit het oog heeft verloren, bleek uit het geschil over het Venezolaanse goud dat in de Bank of England was opgeslagen. De bevolking van Venezuela heeft naast de westerse sancties ook te lijden onder de Corona-epidemie. "Drugs kunnen meestal alleen worden gekocht op de te dure zwarte markt" (11).

"Om noodmaatregelen tegen de epidemie te financieren en om medicijnen en voedsel te kopen"(12) wilde de Centrale Bank van Venezuela haar eigen goud ter waarde van 1 miljard dollar verkopen. Het Britse Hooggerechtshof weigerde het goud te overhandigen. Voor hem is Guaidó de erkende president van Venezuela, niet Maduro.

Terwijl het volk van Venezuela wordt weggevoerd, beschreef de ambassadeur van Guaidó in Londen het als een "overwinning voor het Venezolaanse volk"(13) dat het beroofd is van de dringend noodzakelijke financiële middelen. "Meer dan ooit is Venezuela afhankelijk van zijn goudreserves"(14). Het Westen van de waarden weet dit en Guaidó, op wiens initiatief de uitbetaling werd geweigerd, weet dit ook. Dit zijn dus de waarden van de waarde west, waarmee hij over de hele wereld peddelt.

Dit vonnis uit Londen "zou hem nieuwe zuurstof kunnen geven, verdachte waarnemers, ook met betrekking tot mogelijke onderhandelingen tussen de oppositie en Maduro Guaidó's positie ten opzichte van Maduro maar ook binnen de oppositie is verzwakt"(15).

Het feit dat hij de bevolking van Venezuela de nodige hulp weigert voor zijn eigen politieke voordeel en de belangen van de VS en het Westen in termen van waarden zal daar zeker niet onopgemerkt blijven en niet zonder gevolgen blijven voor hun reputatie en populariteit in het land. De vraag rijst hoe hij en de oppositie onder dergelijke omstandigheden de verkiezingen van december denken te winnen.

Schijnbare eenheid

Ondanks tekenen van het tegendeel proberen de opinieleiders in het Westen de indruk te wekken dat de oppositie verenigd is. Deze eenheid moet tot uiting komen in een weigering om aan de verkiezingen deel te nemen. Deelname aan deze bijeenkomsten zou "neerkomen op het legitimeren van het regime, grote delen van de oppositie zijn verenigd"(16) en tegelijkertijd wordt beweerd dat Maduro "vrijwel alle steun van het volk heeft verloren"(17).

Dit was ook wat de mediaconsumenten in het Westen begin 2019 al hadden doen geloven, toen Guaidó, de veroveraar van Maduros, werd gedoopt en op het schild werd gezet. Destijds waren de mensen te blij om verblind te worden door hun eigen wishful thinking en wilden ze de echte situatie niet zien. Het is duidelijk dat men niets geleerd heeft in de besluitvormingstorens van het waardensysteem. Want dan, net als nu, geloven mensen wat ze willen geloven en negeren ze wat niet in dit plaatje past.

Want ondanks alle sancties, coup pogingen en pogingen tot huurlingeninvasies, keerde het volk zich niet af van Maduro en richtte zich tot Guaidó, zoals het eigenlijk zou moeten zijn volgens de sociaal-wetenschappelijke theorieën, het wensdenken van opiniemakers en de profetieën van politici en zogenaamde experts in het Westen.(18)

Ook al ontnemt het westen Venezuela zijn goud, de bevolking wordt steeds armer, de olieproductie is gedaald tot het niveau van de jaren dertig, wat volgens de opinieleiders onvermijdelijk zou moeten leiden tot het einde van het regime, de realiteit is anders. Maar de zogenaamde experts in het Westen begrijpen deze realiteit niet.

Deze realiteit is de colectivos, vergelijkbaar met de buurtcomités in China. Zij zijn de pijlers en beschermers van de sociale orde, niet de parlementen en andere ivoren torens waarin de westerse opiniemakers geloven dat de politiek wordt gemaakt. Ze zorgen voor de mensen aan de basis van de samenleving en zorgen voor de samenhang die de verscheurde samenlevingen van de waarde die het Westen alleen maar kan begrijpen als de uitdrukking van een autoritair regime. Dat daar een politiek bewustzijn achter zit, dat vreemd is aan hun eigen denken, komt bij hen niet voor.

Terwijl de Frankfurter Allgemeine Zeitung in juli probeerde de oppositie in Venezuela als gesloten af te schilderen, liet ze in september al een ander beeld zien. "De oppositie is verdeeld. Guaidó wil de verkiezingen boycotten. (...) Daarentegen is Capriles van plan te onderhandelen en zich voor betere voorwaarden voor de verkiezingen in te zetten"(19). Hij distantieert zich publiekelijk van Guaidó: "Of men is de regering of de oppositie, geen van beide is mogelijk. (...) Capriles zei wat velen in Venezuela al enige tijd denken"(20).

Guaidó lijkt zijn glans te hebben verloren - in ieder geval in Venezuela. "Guaidó was er lange tijd in geslaagd om de indruk van eenheid te behouden en zich als leider te presenteren. Maar zijn charisma (...) is de afgelopen maanden vervaagd - en daarmee zijn gezag"(21).

Eerlijke verkiezingen ongewenst

Maar ondanks dit alles lijkt de VS nog steeds achter Guaidó te staan. Hij is de man voor hun plannen, ze hebben niemand anders. Maar ook zij lijken te twifelen aan zijn electorale succes, omdat zij zich op passende wijze voorbereiden op het geval van een nederlaag. Zelfs nu al verspreiden de opinieleiders in het Westen twijfels over de legitimiteit van de verkiezingen, die nog niet hebben plaatsgevonden.

Voor hen is het al duidelijk: "Niets wijst erop dat deze verkiezingen vrij en eerlijk zouden kunnen verlopen - het tegendeel is waarschijnlijk het geval"(22). Zelfs "het onmiddellijke pardon van meer dan honderd beschuldigde, veroordeelde en gevangengenomen tegenstanders van het regime"(23) verandert niets aan de propaganda van de westerse media. Terwijl de opsluiting van tegenstanders van het regime vroeger een teken was van de wreedheid van het regime, is hun vrijlating nu een teken van de verraderlijkheid van het regime. Maduro wil de oppositie verdelen, volgens de nieuwe, gespreide opvatting.

Maar zelfs deze door de westerse media eerder geëiste release, "is geen garantie voor een eerlijke verkiezing". (...) vereist meer, bijvoorbeeld een grootschalige internationale waarnemingsmissie"(24). Begin september gaf de Venezolaanse minister van Buitenlandse Zaken Jorge Arreaza de EU-vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken Josep Borell en de secretaris-generaal van de VN, Antonio Guterres, echter uitgebreide garanties voor de verkiezingen en nodigde hij zowel de VN als de EU uit om "waarnemers naar

Venezuela te sturen"(25).

Dus hoewel Venezuela precies aan deze eisen van het Westen wilde voldoen om de uitslag van de verkiezingen controleerbaar te maken, heeft Borrell het aanbod van Venezuela, dat slechts kort daarvoor was geëist, afgewezen. Nu is Borrell ineens van mening dat "de voorwaarden voor het sturen van een waarnemingsmissie niet aanwezig zijn"(26). Maar wat willen ze in Brussel? Willen ze de troonsbestijging van hun eigen favoriete Guaidó zonder voorafgaande verkiezingen?

De vraag rijst of de tegenstanders van Maduro zelfs geïnteresseerd zijn in de verkiezingen en het correcte verloop ervan? Immers, men zou het resultaat moeten herkennen, ook al komt het niet overeen met de waarden van het systeem. Maar dit zou ook de redenen voor verdere sancties wegnemen, of het zou het veel moeilijker maken om de voortzetting ervan uit te leggen en de ellende die ze veroorzaken voor het Venezolaanse volk te rechtvaardigen.

De verkiezingen van de afgelopen jaren in de verschillende staten en regio's van de wereld hebben steeds duidelijker gemaakt dat verkiezingen in de ogen van het Westen van waarden alleen eerlijk zijn en erkend worden als ze resultaten opleveren die in het belang van het Westen zijn. De verkiezingen in Catalonië, Bolivia, Wit-Rusland, Hongkong en vele andere landen werden niet erkend, terwijl de verkiezingsfraude in Afghanistan, Mali en andere landen stilzwijgend werd getolereerd.

Weinig in de hand

Dit betekent dat het twijfelen aan de verkiezingsuitslag in Venezuela al een uitgemaakte zaak zou moeten zijn. Of de beschuldigingen van verkiezingsfraude waar zijn of niet, zal in Venezuela vermoedelijk niet meer een rol spelen dan onlangs in Wit-Rusland, hoewel de verkiezingsfraude nooit is bewezen. Ook in Venezuela valt nu al te vrezen dat de waarheid aan de kant komt te staan als het de heersers in Washington en Brussel niet goed uitkomt.

Maar toch zal het Westen van de waarden waarschijnlijk niet dichterbij zijn doel komen om Maduro omver te werpen. Zelfs het voortdurend draaien van de sanctieschroef heeft Maduro niet op zijn knieën gebracht,

noch heeft het volk tegen hem in opstand gebracht. De oppositie in het land is meer verdeeld geraakt, vooral door de onhandige en volwaardige verschijning van de voormalige superster Guaidó, en is daardoor meer en meer defensief geworden. Op dit moment is er niemand die Maduro ernstig in gevaar kan brengen.

Voor Washington worden de mogelijkheden om het doel van een regimewisseling in Venezuela te bereiken steeds kleiner. Bovendien zijn de Verenigde Staten aanzienlijk verzwakt door hun eigen interne sociale conflicten en de verlamming van de economie zelf, en is hun speelruimte beperkt. Corona heeft de economie in een wurggreep en de verkiezingen in eigen land vergroten de kloof in de Amerikaanse samenleving.

Hoewel de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo tijdens zijn reis naar Zuid-Amerika eind september voornamelijk de buurlanden Colombia, Brazilië, Guyana en Suriname heeft bezocht om het sentiment tegen Maduro op te wakkeren, is het onwaarschijnlijk dat deze staten zullen worden overgehaald om oorlog te voeren voor de belangen van de VS. Dit was in 2019 al mislukt. Op dit moment zijn ze bezig met totaal andere problemen als gevolg van Corona en de daaruit voortvloeiende economische achteruitgang.

Hoe machteloos en machteloos de VS in deze situatie lijkt te zijn, wordt duidelijk door de keuze van de middelen. De geplande inzet van huurlingen was een enorme ramp en schaadde ook de militaire reputatie van de VS. Nu nemen ze hun toevlucht tot de gebruikelijke propaganda tegen het Maduro-regime en beschuldigen het ervan de mensenrechten te negeren, wat niets nieuws is en niet mag leiden tot een grote internationale mobilisatie.

Vooruitzichten

Wat overblijft zijn de moderne vormen van destabilisatie door de instrumentalisatie van de Facebook-generatie. Campagnes, geïnitieerd door politieke krachten met een vaak ondoorzichtige achtergrond en financiering, drijven steeds meer jonge, intellectuele en overwegend morele mensen de straat op voor idealen die lijken overeen te komen met die van het Westen.

Op deze manier raken ze betrokken bij krachten die deze waarden zelfs in hun eigen domein volgen, maar alleen zolang ze hun eigen belangen dienen. Dit concept zou ook in het geval van Venezuela kunnen worden toegepast. De propagandistische basis is gelegd. Want er worden al twijfels gezaaid over de legitimiteit van de verkiezingsuitslag.

Het enige wat ontbreekt is de implementatie via de zogenaamde sociale media. Er zijn op dit moment geen aanwijzingen voor dergelijke plannen. Maar het geval van Wit-Rusland heeft laten zien hoe snel een dergelijk concept kan worden geïmplementeerd als de voorbereidingen al zijn getroffen en er een overeenkomstig potentieel van mensen is die kunnen worden gemobiliseerd. Maar verdere ontwikkelingen zullen dat aantonen.

Venezuela heeft nog steeds te lijden onder de sancties en de economische oorlog die het Westen van de waarden tegen het land voert, maar het lijkt er niet door aan diggelen te worden geslagen. De ellende van de bevolking doet er voor de idealisten in het Westen niet toe als het om hogere dingen gaat. Zo was de voormalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Madeleine Albright van mening dat de dood van 500.000 Iraakse kinderen als gevolg van de westerse sancties de prijs waard was. Het waren immers geen eigen kinderen.

Steeds vaker komen echter andere gesanctioneerde landen Venezuela te hulp, net als Rusland en China(27). Ze hebben allemaal economische belangen. Dat is niet te veroordelen, want Venezuela heeft ze zelf, om nog maar te zwijgen van het Westen van waarden, ook al geeft het zichzelf zo vaak onbaatzuchtig en is het altijd alleen maar toegewijd aan westerse idealen en waarden.

Maar de behoeftigen in Venezuela, Syrië en alle andere landen in de wereld die lijden onder de westerse sancties weten wat ze van deze idealen en waarden moeten denken. Dat is de reden waarom de VS en het Westen steeds meer invloed verliezen, terwijl die van Rusland en China wereldwijd toeneemt.

Zonder noemenswaardig succes, maar met des te meer noemenswaardige schulden, moeten de westerse staten zich terugtrekken uit Afghanistan. Het Midden-Oosten en het centrum van Afrika ontglippen zich steeds meer aan hun controle. En in het centrum van Azië hebben ze toch al lang niets meer te zeggen. Daar

is het werk van China en Rusland in de ontwikkeling langs de zijderoute onmiskenbaar succesvol.

Bronnen:

- (1) siehe dazu Rüdiger Rauls: [Humanitärer Angriff auf Venezuela](#)
- (2) siehe dazu Rüdiger Rauls: [Guaidó und die Verfassung](#)
- (3) Frankfurter Allgemeine Zeitung vom 22.2.2020: Guaidó setzt auf Davos
- (4) FAZ vom 13.5.2020: Das Himmelfahrtskommando
- (5) ebenda
- (6) ebenda
- (7) FAZ vom 14.1.2020: Mut gegen Macht
- (8) ebenda
- (9) ebenda
- (10) ebenda
- (11) FAZ vom 4.7.2020: Venezuelas letztes Hemd
- (12) ebenda
- (13) ebenda
- (14) ebenda
- (15) ebenda
- (16) FAZ vom 16.7.2020: Der letzte Boykott
- (17) ebenda
- (18) siehe dazu Rüdiger Rauls: [Entscheidend ist das Volk](#)

(19) FAZ vom 3.9.2020: Maduro und die Bioterroristen

(20) FAZ vom 7.9.2020: Boykottieren oder mitmachen?

(21) ebenda

(22) ebenda

(23) FAZ vom 3.9.2020: Maduro und die Bioterroristen

(24) FAZ vom 7.9.2020: Boykottieren oder mitmachen?

(25) ebenda

(26) ebenda

(27) siehe dazu Rüdiger Rauls: [Die Sanktionierten schlagen zurück](#)

Rüdiger Rauls Buchveröffentlichungen:

- Krieg um Syrien [Buchbeschreibung](#)
- Wie funktioniert Geld? [Buchbeschreibung](#)
- Kolonie Konzern Krieg – Stationen kapitalistischer Entwicklung [Buchbeschreibung](#)
- Zukunft Sozialismus oder die Grenzen des Kapitalismus [Buchbeschreibung](#)
- Die Entwicklung der frühen Gesellschaften-Die Geschichte Afghanistans [Buchbeschreibung](#)
- Was braucht mein Kind? [Buchbeschreibung](#)
- Späte Wahrheit (Prosa) [Buchbeschreibung](#)
- Herausgeber von:
 - Imre Szabo: Die Hintermänner (ein politischer Krimi) [Buchbeschreibung](#)
 - Imre Szabo: Die Unsichtbaren (ein politischer Krimi) [Buchbeschreibung](#)

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Beeldbron: Yaikel Dorta / shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK